Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Missionsförbundet

ILLUSTRERAD TIDNING

för Svenska Missionsförbundets yttre mission

Utkommer den 1 och 15 i varje månad

1 Nov. 1915. | Redaktion: *WILH. SJÖHOLM :: J. E. LUNDAHL* | N:r 21. Årg. 33.

Självunderhåll inom församlingen på missionsfältet.

I den stora missionstidskrift, som utgives av den vid världsmissionskonferensen i Edinburgh 1910 bildade s. k. fortsättningskomitén, har nyligen varit införd en uppsats över ovanstående ämne. Då de här framställda synpunkterna äro av stort intresse för missionens vänner, särskilt under de tider, som nu råda, och kanske ännu mer i fråga om tider, som stunda, särskilt om världskriget kommer att pågå ännu under lång tid framåt, ha vi ansett lämpligt att i vår tidning lämna några utdrag ur uppsatsen. Det heter:

Medan det ännu är för tidigt att yttra sig om krigets slutliga inverkan på missionens finanser, så är det likväl tydligt — inom en del missioner i varje fall — att största möjliga ekonomisering är av nöden och att stora inskränkningar skola bliva nödvändiga inom en snar framtid. Visserligen har man framhållit, att missionshistorien icke giver någon som helst anledning till misströstan i fråga om detta problem. Men vi få dock komma ihåg, att detta krig är utan jämförelse i historien. Sedan det sista stora europeiska kriget har kreditsystemet nått en ofantlig utbredning, och ingen kan på förhand säga, vilka de slutliga verkningarna på insatta kapital komma att bliva. Antalet personer, som äro invecklade i kriget, och de dagliga kostnaderna för detsamma överskrida betydligt allt som blivit känt från något föregående krig. Det är möjligt, att Europa skall visa sig ha förmåga att återhämta sig utöver vad man på förhand skulle kunna tro. Det är icke omöjligt, att den självuppoffringens ande, som kriget framkallat, kommer att bliva verksam även i andra riktningar och särskilt i Guds rikes tjänst. Men även om dylika resultat komma att vinnas, så är det likväl ej möjligt annat än att det kommer att bliva en tid av allvarlig finansiell avmattning, innan missionen och annan filantropisk verksamhet ånyo får mottaga hjälp och understöd i samma mått som under de år, vilka föregått denna katastrof. Det råder därför intet tvivel om, att icke problemet om huru man skall kunna inskränka sig utan att åsamka verksamheten någon allvarligare förlust, kommer att dryftas med större

iver än någonsin förut inom alla missionsstyrelser i Europa, ja även i Amerika.

Å ena sidan är det möjligt att antaga en politik, som går ut på allmän inskränkning, så att det knappas in på varje smådetalj och varav följden blir, att det hela blir lidande. Å andra sidan kan man möjligen se något sätt, på vilket inskränkningen av utländskt understöd kanske rent av kan bliva till fördel för verksamheten, ja bliva det medel, varigenom en ny anda av ansvarskänsla och därpå grundad självverksamhet inom de infödda församlingarne kan göra sig gällande.

Under månaderna närmast före krigsutbrottet var författaren av denna artikel sysselsatt med en ganska vidsträckt undersökning av problemet om självunderhåll på missionsfältet. Arbetet inom sexton olika missionsfält underkastades en kritisk granskning. Erfarna missionärer intervjuades och litteratur i ämnet studerades. Det är under förhoppning att några av de idéer, som framgått av denna undersökning, må komma att visa sig värdefulla under nuvarande förhållanden, som denna artikel skrivits.

I. Det är av vikt, att vi alltid hålla i minnet det ideal, mot vilket vi sträva i vårt missionsarbete. Detta ideal, som så långt det faller inom ramen för vårt ämne, borde vara ingenting mindre än den infödda församlingens fullständiga oberoende av utländsk hjälp i finansiellt hänseende. Kyrkan på missionsfältet är framtidens förblivande organisation.

Missionen är endast ett tillfälligt verk och missionären bör göra sitt arbete med den tiden klart i sikte, då han måste draga sig tillbaka och lämna åt församlingen på missionsfältet att ensam fortsätta verket. Det är därför tydligt, att begreppet »självunderhåll» bör omfatta uppförande, underhåll eller hyresavgifter, och för övrigt alla löpande allmänna utgifter, som hänföra sig till byggnader, som användas för kyrkliga ändamål, vidare anslag för avlöning åt infödda arbetare, utgifter för högre och lägre skolor och utbildningsanstalter, sjukhus, utgivande av litteratur, kort sagt underhållet av alla de olika verksamhetsgrenar, som äro nödvändiga för uppbyggandet av församlingen och utbredandet av evangelium.

II. Det är emellertid icke tillräckligt att endast peka på idealet, ty vi bära det alla inom oss, mer eller mindre medvetet. Vad vi måste göra är att giva en bestämd riktning åt vår verksamhet, så att vi medvetet gå mot det bestämda målet. Man måste medgiva, att såväl hela missionsstyrelser som även enskilda missionsarbetare hava utfört sitt arbete under åratal utan att hava sökt följa någon sådan tydligt utstakad plan. För författaren av denna uppsats står det klart, att hemstyrelsens plikt består däri att — naturligtvis i samråd med missionärerna — fastställa vissa bestämda riktlinjer för arbetet, som sedan i huvudsak måste följas. Missionens personal kommer alltid att skifta. Missionären själv är så ivrigt upptagen med arbetets detaljer och ofta nära nog överväldigad av dess mångfald, att det icke vore underligt, om han stundom förlorade slutmålet ur sikte och, utan att tänka därpå, övergåve någon viktig princip. Men därför är det hemstyrelsens uppgift att med spänd uppmärksamhet giva

akt på situationen och vaka över, att den fastställda grundriktningen följes. Styrelsen kan icke i detalj leda arbetet inom missionsområdet, men den är i stånd att vidmakthålla ett planmässigt arbete samt påpeka för missionärerna varje fall, som synes avvika från en gång fastslagna riktlinjer. Men då nu styrelsen har en sådan uppgift att fylla, så är det ock å andra sidan nödvändigt, att den tar sig till vara för att drunkna i detaljer, vilka den gör klokast i att lämna till dem som vistas ute på fältet. Vid en överblick över de olika missionsfält, inom vilka särskilda framsteg gjorts i riktning mot självunderhåll, blir det tydligt, att detta framåtskridande icke berott på den långa tid missionen varit verksam därstädes, ej heller står den i någon påtaglig relation till de ekonomiska förhållandena i just det landet, utan den verkande orsaken i de flesta av dessa fall har varit en väl utstakad plan och ett ståndaktigt fasthållande vid densamma.

III. Den tredje punkten, angående vilken icke råder något tvivel, är, att de största framsteg gjorts just inom de missioner, där principen om självunderhåll tillämpats från allra första början. Men när det gäller denna sak, hör man titt och ofta framhållas, att folket är för fattigt att lämna några bidrag. Att detta dock icke i allmänhet är överensstämmande med verkliga förhållandet, när man kommer saken närmare inpå livet, framgår av flera förhållanden. I missionstidningen Chinese-Recorder för maj 1914, läses följande:

»Det har ofta och med fullt fog sagts, att kineser, som blivit kristna, sällan lämna såsom bidrag till missionsverksamheten, vad de fordom skänkte till avgudiska ceremonier. Hweians distrikt säges vara det fattigaste i Fukien och har mycket få rika kristna, men icke desto mindre gåvo de kristna därstädes år 1912 i medeltal 3,40 dollars per år för kyrkliga ändamål. Rika kristna äro därför icke ett oundgängligt villkor för utveckling och självunderhåll på missionsfältet.»

I nästan varje av oss undersökt fall ha banbrytare för idéen om självunderhåll haft att möta förebäranden av fattigdom. En författare säger:

»Invändningen angående de infödda kristnas fattigdom är vid första påseende så skenbart riktig, att tusenden blivit förda bakom ljuset av densamma. Även många, som efteråt blivit förkämpar för idéen om självunderhåll, tillstå öppet, att även de för en tid låtit bedraga sig av denna invändning och icke gjort några försök att få folket att arbeta i så stor utsträckning, som skulle ha varit till nytta för dem. Att folket i missionsländer ofta är mycket fattigt, kan ingen förneka; men frågan är, om de äro så fattiga, att vi ha någon som hälst rätt att beröva dem deras självaktning?»

Inom en mission i Kina förväntar man, att även de, som skriva in sig som sökare, skola lämna regelbundna bidrag till församlingens kassa. På detta sätt få de från första början vanan att själva hjälpa till med verksamheten. Så fort en lokalförsamling bildas, borde dess medlemmar, så långt möjligt vore, från första stund söka bestrida de närmast liggande utgifterna och församlingen sålunda bildas på grundvalen av självunderhåll. Om

något undantag göres från denna regel, borde detta endast vara tillfälligt.

Här ett typiskt exempel ur erfarenheten. En författare skriver:

»Hur snart bör en oberoende församling bildas? På denna fråga gåvo Harport-missionärerna i Armenien ett påfallande finansiellt, men om praktiskt förstånd vittnande svar: »Icke förrän det finnes tillräckligt med kristna och allvarliga »sökare» för att kunna betala åtminstone hälften av den infödde pastorns lön.» Då tio familjer utan svårighet kunna åstadkomma detta, var denna fordran helt visst icke orimlig. Emellertid kommer den frågan alltid att kvarstå, huruvida man bör låta en penningfråga intaga en sådan framskjuten plats i en sak, som vid första påseendet förefaller att ligga så helt och hållet på det andliga området? Svaret blir, att de omnämnda missionärerna i Armenien voro framsynta nog att se, att ingen församling kan länge bibehålla ett sunt andligt liv, om den är organiserad på kortsynta och opraktiska principer. Efter att därför ha tagit tillbörlig hänsyn till de andliga förutsättningarna, voro de måna om att fasthålla vid omskrivna prövosten i pekuniärt hänseende, betraktande även det såsom en viktig förutsättning för ett växande och framgångsrikt arbete.»

IV. En annan viktig fråga gäller den norm, som bör följas i fråga om utgifter till byggnader och liknande ting. Mr Roland Allen har träffande formulerat denna punkt i följande ord:

»Genom att föra ut stora förråd till anläggning och underhåll av våra anstalter och organisationer, understödja vi i själva verket, vad vi borde vara mest ivriga att motarbeta. Genom att anskaffa vad de infödda icke komma ut med, hämma vi deras naturliga impuls att bidraga med det, som de dock kunna åstadkomma.»

Emellertid finnes det en annan sida av denna sak. Levnadsförhållandena äro i många missionsländer mycket primitiva, och att höja dem kan i vissa fall vara en berättigad del av missionärens arbete. Det kan vara alldeles riktigt att för levnadssättet uppställa en högre norm, som kommer att sporra landets infödda till att önska sig bättre förhållanden. Här kan då sägas, att en vacker och varaktig kyrkobyggnad ofta förlänar större värdighet åt andakten och sålunda bidrager till Guds ära. Att ha allting väl utfört, vilket i allmänhet betyder en kostnad, som något överstiger minimum, skänker missionären tillfredsställelse och uppskattas av den omvände infödingen.

Men på samma gång som dessa och liknande mål, som kunna uppnås genom fritt bruk av utländskt kapital, i och för sig äro önskvärda, kan dock det pris, man får betala för dem, bliva alltför högt. En enkel byggnad i landets egen stil kan ofta göra mera för utvecklandet av en infödd kristen kyrka och för befordrandet av missionens verkliga mål än en vacker och utsmyckad byggnad, som tillfredsställer missionärens känsla, men är byggd med utländskt kapital. Vi måste akta oss för att offra det större goda för det mindre. Att hålla mötena i en omvänds hus, eller för ändamålet hyra ett vanligt infödingehus eller att låta sig nöja med en anspråkslös kyrka torde i många fall vara en klok politik även om kapital äro tillgängliga,

som skulle berättiga till mycket ståtligare anordningar. Hemstyrelsens plikt i sådana fall bör vara klar. Lokala förhållanden kunna möjligen tyckas tala till förmån för uppförandet av en dyrbarare byggnad. Ett tillfälle att köpa en egendom yppar sig kanske helt oförmodat; församlingen är ovanligt fattig; sista årets skörd slog fel; någon för saken intresserad vän är villig skänka det erforderliga kapitalet o. s. v. Gent emot alla dylika lokala och tillfälliga hänsyn måste styrelsen hålla på en fast grundprincip och betrakta problemet från slutmålets synpunkter. (Forts.)

Slutresultatet av offerdagen den 12 juli. | Då vi nu äro vid tiden för vår böne- och offervecka, skall det säkert glädja våra gamla trogna understödjare att höra om slutresultatet från sommarens offerdag den 12 juli. Vi draga vanligen streck den 21 oktober. Så ha vi gjort även i år. Det visade sig då, att insamlingen på den dagen i år lämnat till missionskassan icke mindre än kronor 32,368: 81. Samma dag förlidet år inbragte kr. 28,757: 33. Vi ha således även nu fått den glädjen att se en ökning i inkomsterna.

Gud välsigne alla, som bidragit till detta goda resultat.

* * *

Vår ledare. | Vi vilja på detta sätt fästa våra läsares uppmärksamhet på ledaren i detta nummer. Fortsättning av samma uppsats följer i nästa nummer. Den berör missionsförsamlingens på missionsfältet självunderhåll. Den är såsom synes en bearbetning från engelskan, men är av så synnerligen stort värde, att vi för den skull velat fästa uppmärksamheten därpå.

* * *

Mission och självunderhåll. | Missionär *Carl Palmkvist*, som nyligen återvänt till Kongo, begagnade väntanstiden vid Londe med att bland annat besöka den gamla missionsstationen Vivi och några andra platser däromkring. Såsom intryck därifrån meddelar han, att han fick vara med om invigningen av en av de infödda kristna själva uppförd präktig kyrka och skollokal. Huset lär vara uppfört av bräder med plåttak och cementgolv och har kostat i reda pengar utom personligt arbete omkring 800 francs, och alltsammans har åstadkommits av de infödda kristna själva under ledning av våra missionärer på Londe.

Vittnar icke detta om en stor ljusning till en utveckling av missionen i rätt riktning? Må det få bliva så på många platser i Kongo och på alla övriga våra missionsfält!

* * *

Bibelkvinnan i Petersburg. | Såsom vi i ett föregående nummer meddelade, skulle vår finska bibelkvinna, Anna Berglund, upphöra med sitt arbete i vår tjänst i Petersburg från och med den 1 oktober. Då vi ännu icke fått någon efterträdarinna till henne, har hon lovat att kvarstå på sin plats tills vidare, så länge hennes krafter räcka till, eller vi fått någon lämplig efterträdarinna till henne. Över detta meddelande äro vi synnerligen glada.

* * *

Hemkomna missionärer. | Söndagen den 17 oktober anlände till Sverige missionärerna *Janna Lundin* och *Sam. Hede* från missionsfältet i Kongo. Deras resa hade varit lyckosam. I England fingo de stanna fem dagar, innan de

hunno få klart med myndigheterna för att få lämna landet. Resan gick sedan över Norge. Må nu dessa våra syskon under vistelsen hemma få den vederkvickelse till kropp och själ, som de äro i behov av.

* * *

Framkomna missionärer. | Från de missionärer, som reste till Ost-Turkestan den 14 sept., ha vi haft telegram, att de den 22 okt. lyckligt passerat Irkeschtam på gränsen mellan Ryssland och Kina. Därifrån till Kaschgar tager resan 5 dagar, så att vi hoppas, att de nu äro lyckligt framme vid resans mål.

* * *

Kinamissionens jubileumskort. | Vi vilja på detta sätt erinra vänner till vår mission i Kina om den utomordentligt vackra sammansättningstavla, som Svenska Missionsförbundet låtit utföra med anledning av vår kinamissions 25-års jubileum. Tavlan, som finnes i fem olika storlekar till lika många olika prislägen, kr. 1: 25, 2, 3, 4 och 5, upptager alla våra till Kina utgångna missionärer jämte bilder av stationer och kinesgrupper m. m. Tavlan säljes dels genom våra hemmavarande kinamissionärer på deras resor i landet, dels direkt från Svenska Missionsförbundets Expedition. I sin smakfulla utstyrsel bör tavlan bliva en tyst predikant, som likväl ständigt påminner om arbetet i det stora, folkrika Kina. Den är värd en stor spridning bland alla våra missionsvänner.

* * *

Personliga meddelanden. | Våra missionärer *Richard Björkdahl* och *Elisabeth Gülich* i Kina ingingo äktenskap den 20 september inför generalkonsul Hultman i Shanghai. Vi tillönska dem all Guds nåd och välsignelse till att nu gemensamt få arbeta för kinesernas frälsning.

Missionär och fru *Malmquist* meddela oss, att Gud den 25 okt. skänkt dem en välskapad son. Vi glädjas med våra vänner över gåvan och önska dem all Guds välsignelse. Missionär Malmquist genomgår såsom bekant seminariet i Linköping, där familjen ock är bosatt.

* * *

Varning. | Vårt land besökes f. n. av en syrier, som kallar sig »*Pastor T. Atto Eshaya*». Han uppgiver sig vara från Van i Turkiet och tillhöra den syro-kaldeiska kyrkan. Han har två gånger besökt oss på expeditionen för att förmå oss att giva honom en rekommendation för insamling av medel till ett barnhem. Vårt samtal med honom övertygade oss om, att han icke är, vad han utgav sig för att vara. Sedan ha vi kommit i förbindelse med de amerikanska missionärerna i Van i Turkiet och de säga rent ut, att mannen är en stor bedragare. Intyget, som han har från syriska kyrkans katolikus, är en förfalskning. Han har varit eftersökt av amerikanska polisen, emedan han i Amerika under samma förevändning tillnarrat sig flera tusen dollars.

Våra vänner göra därför klokast i att icke lämna honom något utan i stället anmäla honom för polisen, ifall han uppenbarar sig.

Utdrag ur brev till Styrelsen.

Missionär *John Södergren*, som nu är stationerad vid Mukimbungu missionsstation i Kongo, skriver den 3 juli om sin resa dit från Kinkenge och om andra förhållanden bland annat:

»Medan jag ännu var i hemlandet, sade man mig, att Kongo var ett växlingarnas land och att den, som ville gå dit som missionär, måste beräkna allt och dock inga beräkningar ha för

egen del, om han en gång därute ville undgå att känna sig besviken. Visst sökte man följa de goda råden, så gott man kunde, men ändock har jag mött mycket, som jag ej beräknat. Den som kan taga skickelserna i livet av Gud Faders hand, behöver dock aldrig bliva missräknad.

Under den korta tid, jag varit härute, har det varit många förändringar inom vår krets. Själv har jag hunnit vara på tre stationer och står nu beredd att få gå till en fjärde — detta på knappt två år. Dessutom har jag varit påtänkt till ännu två.

Att behöva byta stationer ofta har sina många nackdelar. Allt arbete tar någon tid att sätta sig in uti. Skall man då gå, när man något börjar fatta, vad som behöver göras, då blir ej mycket utfört. Dessutom är det svårt att intressera sig för folket och att kunna nå dem, då de ännu äro främlingar för en. De se även med undran om ej misstro på den nykomne.

Men det saknar ej heller sina fördelar. Jag har fått se olika metoder i arbetet och har även tydligare än eljest blivit förvissad om, att vårt arbete ej är fåfängt. På våra yngre stationer är avgudaprästernas makt mycket stor. Alldeles inpå knutarne i Kinkenge håller man på att »buka» (bota) sjuka med tillhjälp av avgudar. På våra äldre stationer ser man sådant mycket sällan. I klädedräkt och uppförande är även skillnaden stor. Det synes, att negern ej är obildbar. På våra äldre stationer möter man även gamla, beprövade kristna. Jag har träffat sådana, som voro lärare, redan innan jag blev född. Visst ha de sina fel och egenheter, men man finner dock ett trosliv, vars djup är ovanligt härute.

Vägen hit till Mukimbungu tog jag över Diadia. Det var intressant men även vemodigt att se det gamla Diadia. Hela stationsområdet har hunnit förvandlas till en fullständig vildmark. Av byggnaderna återstå endast tre väggar på barnhemmet. De enda lämningarna av de andra äro några grushögar, fullständigt dolda av jättegräset. Planteringarna, som under åratal saknat all ans, äro förvildade.

Underligt var det ock att stå framför de många gravarna. De som vila där, ha alla fötts och växt upp i ett civiliserat land. De ha kommit till detta ogästvänliga land såsom Kristi representanter och den kristna kulturens bärare. De ha stritt sin strid och dukat under. Ha ej deras liv varit förgäves? Har ej det hårda arbetet, de smärtsamma skilsmässorna, den myckna kampen, de stora kostnaderna varit förgäves? Nej och åter nej. De ha vunnit segrar av förblivande art. De ha många evighetskärvar med sig. Många, som ännu leva, skola ock följa dem. Detta visade sig i den lilla fiotibyn ett stycke därifrån. Ingenstädes på hela resan blevo vi mottagna med sådan glädje som där. De hade lärt sig att hålla av sina vita lärare. På aftonens möte var ej blott den lilla skolan fylld till sista plats, utan även utanför i mörkret satt en stor skara. Alla lyssnade med sådan uppmärksamhet och andakt, som man sällan märker i Kongo. Ehuru uttröttade efter resan gingo vi glada och uppmuntrade därifrån.»

Missionär *Sam. Hede* i Brazzaville skriver om arbetet och förhållandena på denna plats följande i brev av den 24 juni:

»Det har ju blivit nästan ett ordstäv, att platser, sådana som Brazzaville utgöra hårdarbetade missionsfält. Det få vi även erfara. Från katolikerna har kommit ut ett tal bland folket, att vi ej ha någon riktig Gud, utan att vår Gud är djävulen, »Le diable». Men lyckligtvis tro ej alla på detta. I den mån det lyckas få in bland folket den uppfattningen, att vi bedja till »bapelos» (katolikernas) Gud, är det utsikt för oss att vinna folkets uppmärksamhet. Men naturligtvis kunna vi vita ej deltaga i denna strid mellan de olika religionerna. De svarta sköta den bättre. De som gå

med på våra möten, ha i de flesta fall varit under inflytande av de engelska missionerna på andra sidan floden.

Ett trettiotal besöka tämligen regelbundet våra möten. Ibland är det ju många fler.

Språkfrågan erbjuder ständigt svårigheter. En dag hade jag i dopskolan talat om »frestelse» och använt det ord, som brukas i kongobibeln för det begreppet. Jag frågade sedan, om de begripit, vad jag sagt. Ja, blev svaret. Men då jag närmare hörde efter, hade de ej förstått det. Jag lyckades dock till sist göra klart för dem, vad jag menade, och fick då veta, att de använde ordet »konda» i stället för »vukumuna», som jag använt och som står i vår bibel för fresta. Sådana erfarenheter gör man snart sagt dagligen. Härav förstås, huru stor skillnaden är mellan det språk, som talas här och språket i nedre Kongo.

Skolan har pågått sedan nyåret. Sedan krigsutbrottet ha vi ej betalt något underhåll, och därför har det varit svårt att få elever. Många dagar har jag haft skola med 5 à 6 negerbarn. Jag ville ej sluta, ty jag hoppades på bättre tider. En ämbetsman kom i februari för att få veta, huru många elever vi hade. Han önskade veta det för statistikens skull. Då jag talade om orsaken, varför vi hade så få, skrattade han åt, att vi skulle ge negerbarn underhåll för att få undervisa dem. Nu ha vi ett tjugutal, som gå tämligen regelbundet utan något underhåll. Några av dem äro från Loango och underhållas av fäder och bröder, som arbeta här. Betalade vi en francs i veckan, finge vi snart ett hundratal, men det bjuder emot att göra så, fastän vi ha anslag därtill. Erfarenheterna från i fjol äro ej heller uppmuntrande. Vi betalade då omkring 600 francs i underhåll åt skolpojkar. Sedan underhållet indrogs, har ej en enda av dem fortsatt. Vi måste dock lägga an på att få en god skola här, ty det finnes ej så få civiliserade svarta här, som ej vilja sända sina barn varken till katolikernas eller statens religionslösa skola. Även sådana böra vi söka vinna för Kristus.

Vi ha ofta besök av engelska och amerikanska missionärer. I går och i dag har en gammal engelsk missionär varit här. Han kom till Kongo första gången för 29 år sedan. Hans namn är Scrivener.

Vi ha hälsan. Det är svalt nu. Om nya komma ut, hoppas jag få resa hem om någon månad.»

Missionär *Nils Kullgren* i Kina skriver från Kuling om sjukhusbygget i Kienli, till vilket kineserna i staden lovat bidraga med hälften av omkostnaderna, följande i en skrivelse, daterad den 24 juni:

»Det har gått mycket bra med bygget i Kienli. Sjukstugan är både bra och billig. Väl fattas det åtskilligt ännu, innan allt, som lovades från kineserna, kommer in, men största delen ha vi i alla fall fått, och räkna vi så in allt tegel, som vi fått taga ur den gamla stadsmuren, räcker det gott till en miljon cash. När jag för min hustrus sjukdom måste fara upp till Kuling, skulle Ahs se till, att dörrar och fönster kommo upp, och så återstår endast målningen, vilket får vara, tills vi komma hem från Kuling. Det har varit rätt oroligt med den icke alltför stora byggnadskassan, men den räcker i alla fall till. Ja, ej bara till bygget, utan vi ha sökt få litet inventarier också, såsom medicinskåp o. d. Så ha vi byggt en brunn på gården utanför sjukstugan samt lagt ut gårdsplan och cementerat utomkring huset. Det har emellertid varit rätt arbetsamt och tröttande att stå över arbetarne både tidigt och sent, och att köpa in material är nu värre än någonsin.

Vår utstation har drabbats av vådeld. En stor handelsbutik, som låg mitt emot vårt kapell på andra sidan gatan, fattade eld och brann ned till grunden. Den yttre avdelningen av vår utstation fattade ock eld, och vårt gatkapell brann upp med bänkar och talarstol, men söndagskapellet, evan-

gelistens och skollärarens bostad räddades. De bo ännu kvar i huset, och skolan och arbetet fortgå som vanligt. Huset var ju icke vårt, vadan skadan för missionen blev rätt lindrig. Allt, som brann upp, torde belöpa sig till 30 kronor.

Stora och härliga tillfällen ha vi att förkunna vårt budskap, och många, många höra. Men här som överallt måste man beklaga, att ordets görare äro få i jämförelse med de hörande.»

Om arbetet i Tiflis, Kaukasien, skriver *M. A. Ter Asaturiants* följande:

»Trots det, att kriget på den turkiska gränsen har intagit alla armeniers tankar och sinnen, kunna vi dock med glädje meddela, att intresset för Guds ord därigenom icke förminskats, utan våra armeniska möten äro nästan lika talrikt besökta som förra året. Vi ha även haft glädjen att se, huru evangelium verkar på syndare även här och omvänder dem till Kristus.

Men på samma gång ha vi vid flera tillfällen haft en tryckande känning av otillräckligheten av våra personliga krafter och bristen på medel för bedrivande av en kraftig verksamhet i denna stora stad med dess 350 tusen invånare, av vilka omkring 150 tusen äro armenier.

Till följd av de gräsligheter, som begåtts mot den armeniska befolkningen i Turkiet och Persien, äro många hjärtan känsliga för Guds ord, och om vi med kraftigare hand kunde gripa tillfället, så skulle arbetet gå ännu mer framåt till Guds ära och odödliga själars frälsning.»

Från vår yttre mission.

Ringklocka och evangelium i Kiasi.

En gång skrevo vi till Edsbyn och tiggde sex ringklockor för våra utskolor. Dessa fingo vi per omgående, och nu höras dagligen deras malmrena toner ute i byar, där mycket folk vid deras ljud samlas för att höra evangelium. Församlingen här i Musana beslöt vid sitt sista möte att sända en tacksamhetsskrivelse till Edsbyn. Lusala fick uppdraget. I söndags kom han och lämnade brevet, som han skrivit i Kiasi, där han verkar. Ett utdrag, ordagrant översatt, vilja vi, att I skolen få del av. Han skriver bland annat:

»Vi tacka Eder mycket för ringklockorna, som I sänt oss, men icke endast för dem, ty I sänden oss så många andra saker, för att vi genom dem skola få liv i Guds ord. Men I gören det ej för intet, I skolen därigenom få några, som möta Eder i himmelen. Sakerna, som I sänden oss, mottaga vi i glädje, såsom I given dem i glädje. Därför sända vi Eder som minnesvers 2 Kor. 9: 6—12.

Ja, här på Musana går Guds verk mycket framåt. En ringklocka av dem, I sänden, har jag här i Kiasi. Alltid, då jag ringer i den, samlas gamla och unga vid dess ljud, och nu äro här 25 personer, som ändrat sinne och avlagt vittnesbörd, att de vilja följa Jesus. Det är uppmuntrande för Eder att höra därom. För mig är det ock mycket roligt att ringa i klockan. Vi behöva bedja ännu mera till arbetets herre, att hans verk måtte bli större i denna by.

Icke blott här utan även på andra ställen gå barn med glädje i skolan. Ja, de penningar, som I utbetalt för

ringklockorna, dem skall Herren Jesus återbetala Eder i himmelen, och även här på jorden skall han välsigna såväl edra ägodelar som edra kroppar.

Vår Herre Jesu nåd och kärlek!

Y. Lusala
Sekreterare.»

en skogbeklädd sluttning och synes endast till en liten del. Regelbunden verksamhet började vi där i januari detta år. Som synes av Lusalas brev, är arbetet där icke fruktlöst. Av gossarna, han omnämner, är ännu ingen döpt, men de beredas för dopet.

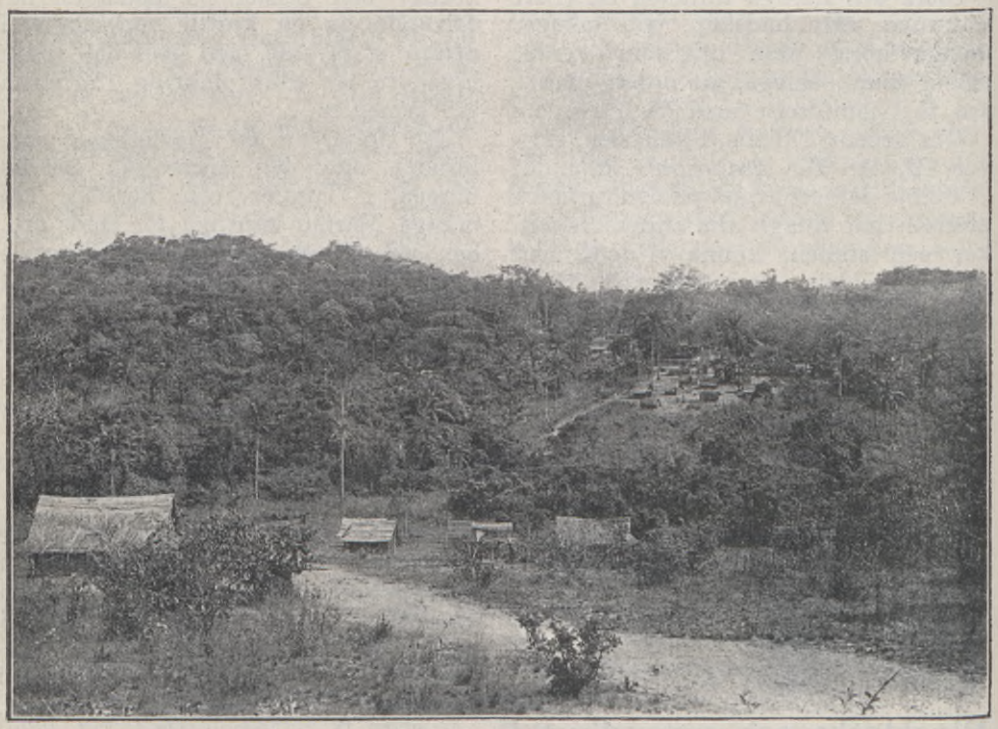

Byn Kiasi, Franska Kongo.

Så långt Lusala. Som I sen, har han blandat lekamliga och andliga ting om varandra, men de höra ju även ihop. Han ringer, och människor samlas. Då predikar han frälsningens evangelium för dem, och några vända sig till Gud och lämna sina synder. Men han kan ej göra det för ingenting. Som arbetare måste han ha sin lön, om än så ringa, att leva av. Han har 16 francs (kr. 11: 50) per månad. Skulle ingen vilja åtaga sig att underhålla utstationen Kiasi? Utgifterna för densamma torde belöpa sig till 150 kr. per år. Jag närsluter en av J. Petersson tagen vy av Kiasi. Byn ligger i

Med kära hälsningar från oss alla på Musana genom

Eder tillgivne
P. A. Westlind.

Musana den 18 aug. 1915.

Davidi Malangidila †.

I senaste numret av kongotidningen »Minsamu Miayenge» meddelas, att den av många missionsvänner från hans besök i Sverige kände f. evangelisten Davidi Malangidila avlidit på Mukimbungu den 23 juli.

Det var såsom medhjälpare åt missionär Laman i hans bibelöversättningsarbete, som Malangidila besökte Sverige åren 1900—1903. Vid återkomsten till Kongo ägnade han sig med synbar iver och glädje åt evangelisationsarbetet och stod troget på sin post under flera år. På grund av sin jämförelsevis stora begåvning kom han att intaga en bemärkt ställning bland sitt folk, men den ära, som härigenom kom honom till del, kunde han ej i ödmjukhet bära utan började, såsom en hans minnestecknare skriver i ovan nämnda tidning, att mera tänka på äran av människor än på Gud, och så föll han i synd och måste skiljas från församlingen och från sitt arbete. Han föll sedan allt djupare i synden. Någon tid före sin död angreps han av sovsjukan och blev våldsam, så att han måste bindas. Missionärerna och hans forna kamrater i evangelistkåren besökte honom, samtalande med honom och bedjande Gud för och med honom. Själv bad han också till Gud och en av hans sista böner var denna: »Gud uppenbara för mig, vart jag är på väg.»

Om han på allvar i sina sista stunder vände åter till den Gud, han lämnat, vet allena Han, som känner hjärtats tankar, men vi vilja ju så gärna hoppas det.

Må vi emellertid på bönens armar bära våra evangelister och kristna på våra missionsfält och härmed hjälpa dem att stå emot i den onda dagen och bliva beståndande.

Från Kingchow seminarium.

Den 19 sistlidne juni på eftermiddagen samlades barnen i våra tre dagskolor till examen i hörsalen. Barnens anhöriga hade inbjudits. Som flera av seminariets elever hjälpt till med undervisningen, voro lärarne många, och var och en kunde ej få lång tid att förhöra i sitt särskilda ämne. Lärarnes frågor och barnens raska svar visade på sitt sätt, att var och en sökt göra sin plikt under de flydda månaderna. Av särskilt intresse var det att höra några gossar, som så frimodigt beträdde talarstolen och höllo korta tal. Dagskolorna pågå ännu en tid men då utan hjälp från seminariet.

På kvällen den 22 juni samlades vi åter i hörsalen men nu icke för examen. Även seminariets och mellanskolans elever hade avslutat sin examen, som pågått under de sista sju dagarna skriftligen. En och annan kunde troligen icke ändå helt slita tankarna från examen och därmed sammanhängande ting. Vilket märke får jag? Kan jag komma igenom? Blir jag månne kvarsittare?

Nu är det dock icke tid att grubbla på sådant. Vi skola nämligen ha en Crosby-sångafton. Det skall bli något att höra. Endast Fanny Crosbys sånger sjungas unisont, kör och duett. På mellanstunder få vi av Marcus Chen höra drag ur hennes liv samt av Nelson om ett besök som han och hans fru avlade hos denna märkliga kvinna. Alla lyssna med spänd uppmärksamhet. Det griper hjärtat. Det är med en viss saknad vi se, att vi kommit till slutet på detta goda program. Tänk att i Kina få höra sådan sång av landets egna söner! Utan ihärdigt arbete ha vi icke kunnat komma till ett sådant resultat. Missionär och fru Nelson och särskilt den senare förtjänar i sanning ett varmt tack för ihärdighet i detta mången gång tålamodsprövande arbete, som redan burit så rika frukter.

Den 23:dje kl. 10 f. m. samlas vi åter och nu för sista gången detta läsår. Vi ha nu en märkesdag för mellanskolan, emedan de sju första i denna skola stå färdiga att få avgångsbetyg.

För ett år tillbaka utexaminerades den första gruppen i seminariet. Även den bestod av sju elever. Tal höllos och allvarliga förmaningar riktades till de avgående. Två av dem hade ock ordet och talade alldeles utmärkt. En särskild högtidsstämning var rådande, när broder Nelson utdelade de trevliga avgångsbetygen. Skolans sigill pryder sin plats och talar med sina sinnebilder sitt allvarliga språk. Vore nu alla betygsmärkena 100, så skulle det vara stor glädje. Men det är ej så väl. En av de sju höll på att bli kuggad. Kunna nu hans dåliga betyg sporra honom till större flit och ihärdighet, vinnes ej så litet.

Enligt beräkning kommer denna avgående klass, som avslutat tre års studier, att utgöra kärnan, om man så får säga, i den klass, som i höst skall intagas i seminariet. Enligt vad som redan synes, komma några av dem att bli mycket dugliga arbetare i vingården. Må de mycket värmas av Jesu kärlek och alltid vandra i ödmjukhet. Vi behöva bära dem på bönens armar.

Anders P. Tjellström.

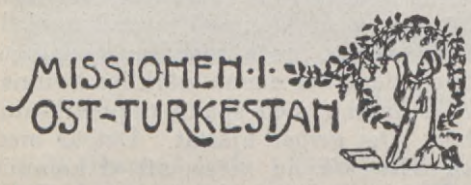

Till barnhemsbarnens i Jarkend underhållare.

Jarkend den 28 juli 1915.

Kära vänner i Herren!

»*Vad I haven gjort en av dessa minsta mina bröder, det haven I ock gjort mig.*»

Hur ofta har jag ej önskat att få sända Eder några underrättelser om edra skyddslingar härute! Men det har ej blivit någon ro därtill. Dock, när I i kärlek offren för dessa barn, är det ej mer än billigt, att vi låta Eder veta något om dem. Som vi nu ha vår frimånad och därmed tillfälle att ägna någon tid åt den förut försummade brevskrivningen, ären I de första, som skola ihågkommas. Jag förstår, att var och en av Eder så gärna vill höra om sin skyddsling, och jag skall försöka tillmötesgå denna önskan. Som missionär Ahlbert haft hand om gossarna, skriver nog han om dem.

Jag börjar med *Chelipa*, 13-åringen, den längsta fastän kanske ej den äldsta. Hon är en begåvad tös och har en snabb uppfattningsförmåga samt är livlig och behaglig i alla sina rörelser. Allt arbete vill hon skall gå undan med snälltågsfart, men fort och väl följs ej alltid åt. Gärna vill hon därför slarva ifrån sig göromålen. *Tåchan*, 13 1/2 år, är ej så begåvad som Chelipa, men mera själfull och tänkande, fastän hon har ett svårt lynne att kämpa emot. Som hon varit ibland oss missionärer längst, vill hon nog ibland vara litet kaxig. *Buchta*, en liten knubbig 12-åring, är glad och oförarglig men mäkta lat. Till vår stora glädje synes hon ha bättrat sig på sista tiden. Buchta anses nog av folket som skönheten bland flickorna. De flesta av dem ha mer eller mindre lapptyp. *Hava*, 11 år, och *Märam* 9 år, äro båda rätt begåvade, men äro de mest slutna och förbehållsamma mot oss av barnen. Så till sist ha vi vår lille solstråle, vår svartögde 4-årige *David*, född på stationen och den, som är oss mest hängiven. Som späd var han mycket klen, men nu är han så duktig, går och smålallar och sjunger dagen i ända om Isa (Jesus). Allt emellanåt är han hos mig och överhopar mig med smekningar.

När man betänker, huru sedligt förfallet detta folk är, och att de flesta äro lögnare och tjuvar i mindre eller större skala, då kan man ej annat än tacka Gud för att barnen äro så snälla som de äro.

Men säg mig, huru är det med deras

andliga liv? hör jag Er fråga. Vi våga ej säga, att någon av dem ännu lever ett medvetet andligt liv, men på de andaktsstunder, som vi ha varje kväll med alla barnen, bruka somliga av dem — de läskunniga — leda aftonbönen i tur och ordning — bedja med egna ord. Ibland framställa de ock frågor, som visa, att de långt ifrån äro oberörda av sanningen. Gossarna äro i detta fall mera vakna än flickorna. Ack, kära vänner, förenen Eder med oss i att bedja om en verklig väckelse bland våra barn — de ha god kunskap i kristendomens sanningar, men det fordras, att det blir liv.

Som vi ännu ej ha någon troende kvinna, som kan hjälpa oss med vården av flickorna, kommer det mesta på föreståndarinnan. Vår egen tjänarinna synes vara snäll och rätt pålitlig. Hade jag ej henne, skulle jag ej kunna lämna flickorna knappt för ett ögonblick. Ingen, som ej en längre tid varit bland muhammedaner, kan fatta det djupa sedefördärv, som är rådande bland Islams bekännare. Det var därför med mycken bävan jag åtog mig vården av dessa enligt landets sed giftasvuxna flickor. Det gäller att giva dem sysselsättning och hålla dem så mycket som möjligt isolerade från andra jämnåriga och från landets äldre kvinnor, ty de äro de värsta förförerskorna för de unga.

Sex av barnen gå i vår skola, som stundom besökes av ett 50 tal barn. Med de flickor, som ej gå i skolan, och skollärarens döpta hustru (ett av våra f. d. barnhemsbarn) har jag morgonbön, bibelläsning och engelska — det är dagens lektioner. Sedan komma de praktiska arbetena för de större. De laga själva sin mat, hjälpa till vid bak, tvättning och strykning. Även få några då och då hjälpa mig med arbeten, som förekomma i vårt hem. Sedan ha de lagning av sina kläder, strump- och vantstickning samt vävning av tyg och band.

När jag ser dessa barn, uppstår ofta den frågan i mitt inre: »Vad månde bliva av dem? Skola de bli ljusbärare bland sitt folk eller glömma alla goda intryck och sjunka ner i mörkret och eländet?» Må Gud skona både Eder och oss från den sorgen! beder

Eder i Herren tillgivna
Sigrid Högberg.

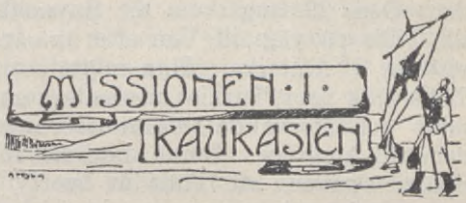

Följande brev från missionär Larsson har i dessa krigiska tider sitt speciella intresse. Angående de i brevet nämnda amerikanska missionärerna se notisen på annat ställe i detta n:r.

Kära missionsvänner!

Nåd och frid!

Av Svenska Missionsförbundets olika missionsfält är utan tvivel Kaukasien mest berört av kriget, ty på kaukasisk —turkiska gränsen kämpa ryssar och turkar mot varandra. Tid efter annan erhålla vi från våra vänner genom censurerade brev sparsamma underrättelser från de olyckliga länder, som hemsökas av kriget. Anmärkningsvärt är, att den engelska, tyska och ryska krigscensuren ej stryker uppmaningen till bön om fred. Måhända vågar man ej göra det.

Ur ett brev, som jag i går erhöll från Tiflis av den i tysk tjänst stående missionären Joh. Spörri, vill jag återgiva en del. Brevet är skrivet den 21 september. Missionär Spörri är bördig från Schweiz och har en längre tid varit ledare och föreståndare för den tyska missionsstationen i Van. Vi ha i många år stått i livlig förbindelse med varandra.

Missionär Spörri berättar, att han under sex månader icke haft några underrättelser från de sina i hemlandet eller från missionsstyrelsen. Den 30

juli i år gav den turkiska regeringen befallning, att alla utlänningar måste lämna Van. Missionär Spörri med fru och två döttrar, som också stå i missionens tjänst, kunde ej lämna Van förrän den 5 aug. Efter otroliga svårigheter kommo de till Tiflis, där de kvarhöllos. De amerikanska missionärerna hade redan tidigare kommit dit. Den 29 aug. kom d:r Raynolds till Tiflis på väg till Van efter två års vistelse i Amerika. Han mötte nu i Tiflis sina från Turkiet utvisade kamrater och återvände tillsammans med dem till Amerika. Deras antal var 16. Spörri skriver, att Tiflis är överfyllt av armeniska flyktingar, som han söker arbeta bland under sitt ofrivilliga uppehåll i staden. Jag sände på hans anhållan genast meddelande härom till missionsdirektor Schuchardt i Tyskland.

I den armeniska Missionstidningen »Bari-Lur» för den 15 sept. 1915 ser jag, att den armeniska friförsamlingen i Baku upptagit 22 fader- och moderlösa barn för att vårda och fostra dem. Den andliga och timliga nöden följer alltid kriget i spåren. Hunger och törst efter Guds ord är stor i »folkens och språkens land» mitt under krigets alla fasor.

Må vi bedja för de kristna i Kaukasien och för missionärerna, som nu äro i stort trångmål därute.

Broderligen
E. John Larsson.

Kristinehamn den 17 okt. 1915.

Kvinnan och missionen.

Under de senaste decennierna ha de på Herren troende svenska kvinnorna mer och mer börjat inse, att det är deras oavvisliga plikt och härliga förmån att föra sina icke kristna systrar till Frälsaren. Några, fastän ännu alltför få, ha gått ut med fridens evangelium, medan andra härhemma stå underhållande, stödjande, förebedjande. De tillhöra olika organisationer. Men som arbetet i stort sett är *ett*, har det på skilda håll uppstått en längtan efter ett närmande, dels för ett utbyte av gjorda erfarenheter, dels för ett kraftigare främjande av missionsintresset bland de många svenska kvinnor, som ännu stå likgiltiga inför vår tids stora missionsuppgifter. Ett sådant närmande har nu kommit till stånd i och med bildandet av *Subkomitén för främjande av missionsintresset bland kvinnor.*

Initiativet till denna sammanslutning har tagits av Svenska Kvinnors Missionsförening. Denna förening hade på förslag av Årstakomitén vid Baltiska utställningen i Malmö 1914 med biträde av de flesta svenska missionsorganisationerna anordnat en utställning kallad »Kvinnan i missionen». Detta företag väckte intresse och från flera håll uttalades önskan om fortsatt samarbete. För att kunna möjliggöra ett sådant hemställde nämnda Missionsförenings Centralstyrelse till Allmänna Svenska Missionskonferensens Arbetskomité att taga i övervägande, huruvida det kunde anses vara gagneligt för missionssaken att tillsätta en särskild kvinnlig arbetskomité med centrum i Stockholm. Förslaget bifölls, en subkomité utsågs och instruktioner antogos vid Arbetskomiténs sammanträde den 11 juni 1915. Ur meddelandet härom anföra vi följande:

»Komitén är tillsatt av Allmänna Svenska Missionskonferensens Arbetskomité och består av 7—9 medlemmar, vilka väljas så, att de kunna anses representera kvinnorna inom så många organisationer som möjligt.

Komitén har till syfte att bereda svenska kvinnliga missionärer av olika

organisationer och kvinnor, som i hemlandet stödja missionen, tillfälle att lära känna varandra, varandras arbete och arbetsområde samt utbyta erfarenheter till främjande av verksamheten för deras gemensamma och särskilda uppgifter.

Dessutom bör komitén vidtaga åtgärder för att inom kretsar, som hittills icke tagit verksam del i missionen, sprida kännedom om och intresse för densamma, exempelvis genom anordnande av särskilda föredrag för kvinnor m. m. Härvid bör största möjliga hänsyn tagas till de bestående missionsorganisationerna.

Till medlemmar och funktionärer i Subkomitén utsågs av respektive organisationer föreslagna personer. Dessa äro:

Ordförande: Fröken Lotten Reuterskiöld, v. ordf. i Svenska Kvinnors Missionsförenings lokalavdelning i Stockholm, repr. Svenska Kyrkans Mission och Svenska Jerusalemsföreningen. Suppl.: *Fru Maj Björck,* repr. för Svenska Kyrkans Mission och: *Fröken Gertrud Aulén,* repr. Svenska Jerusalemsföreningen.

Vice ordförande: Fröken Emma Beskow, repr. Svenska Missionen i Kina. Suppl.: *Fröken Sigrid Storkenfeldt.*

Sekreterare: Fröken Anna Beckman, repr. Kvinnliga Missionsarbetare. Suppl.: *Fröken Ulla Scharp.*

Fröken Ina Rogberg, ordf. i föreningen Vänner till Zenanamissionen, repr. Evangeliska Fosterlandsstiftelsen. Suppl.: *Fröken Elisabeth Lindberg.*

Fru Anna Fredén, repr. Svenska Missionsförbundet. Suppl.: *Fru Rut Walfridsson.*

Fru Anna Hedström, repr. Svenska Metodistkyrkans Missionskomité. Suppl.: *Fru Hilma Schwartz.*

Fru Anna Peterson, Göteborg, repr. Lärarinnornas Missionsförening. Suppl.: *Fröken Carolina von Vegesack,* Stockholm.

Fröken Emma Lagerberg, repr. Israelsmissionens kvinnliga vänner.

Fru Ester Rundbäck, Jönköping, repr. Svenska Alliansmissionen.

Den 30 sistlidne september höll Subkomitén för främjande av missionsintresset bland kvinnor sitt första sammanträde i Stockholm. Att det omfattades med intresse, visas bland annat därav att en av medlemmarna, fru Anna Petersson, kommit ända från Göteborg för att närvara. De beslut, som då fattades, avsågo huvudsakligen att klargöra riktlinjerna för det gemensamma arbetet. Ett förslag av Arbetskomiténs sekreterare antogs. I detta bestämmes;

1) att subkomiténs medlemmar under den närmaste tiden sammankomma regelbundet t. ex. en gång i månaden för att taga del av varandras arbete och organisationer, varvid en eller ett par redogöra för sitt arbete.

2) att gemensamma möten för kvinnor anordnas för att intressera kvinnorna för vad av kvinnan redan är utfört i missionsarbetet samt vad av henne kräves. Ett dylikt möte borde ordnas först i huvudstaden och därefter liknande ordnas i andra städer t. ex. Göteborg.

3) att på den stundande Allmänna Svenska Missionskonferensen kvinnomöten ordnas.

En av lärarinnor uttryckt önskan att i Stockholm få till stånd ett lånebibliotek av missionslitteratur meddelades och beslöts att anordna ett sådant med lämplig litteratur från de olika organisationerna. I samband därmed meddelades, att Lärarinnornas Missionsförening förbereder utgivandet av för lärare avsedda böcker rörande svensk mission i Indien, Afrika och Kina. Den första utkommer redan före jul. Likaledes meddelas att överlärare Ax. Blomquist m. fl. på uppdrag av Allmänna Svenska Missionskomitén utarbetat en »Nyckel» till den vid missionskonferensen utgivna religions- och missionskartan. Denna nyckel innehåller uppgifter om de olika svenska missionerna och för övrigt lämnar den sådana upplysningar,

som äro behövliga vid missionsundervisningen i skolorna.

Må nu Han, som sade: »På det att de alla må vara *ett*» välsigna komiténs arbete! Må därigenom förståelse och nitälskan främjas och ett varmare intresse väckas för vår missionsgärning bland icke kristna kvinnor.

Anna Fredén.

När och fjärran.

Vi ha nyligen mottagit meddelande från vårt systerförbund i Amerika, att missionsföreståndaren *E. G. Hjärpe* avrest den 2 oktober från San Fransisco i Kalifornien för att över Stilla Havet resa till Kina. Avsikten med hans resa är dels att inspektera deras missionsfält, som gränsar omedelbart intill Svenska Missionsförbundets i Sverige arbetsområde, dels att bevista det jubileum, som de två missionssällskapen gemensamt skola fira av 25 årig verksamhet på detta missionsfält. Missionsföreståndaren Hjärpe är åtföljd dels av missionär Matson med familj, dels av ett nytt missionärspar, som vid senaste årsmötet blevo avskilda för missionärskallet.

I förra månaden gästades Stockholm av en grupp amerikanska missionärer, bland andra doktorerna Ussher, Raynolds och Gordon m. fl., inalles 15 personer. De ha under många års tid verkat såsom missionärer i staden och provinsen Wan i Turkiet. Doktor Gordon har deltagit i detta arbete i icke mindre än 47 år. Nu hade de dock på grund av kriget måst lämna sina missionsstationer, vilka blivit förstörda av turkarna. Deras flykt från Wan var hemsk att höra talas om. Vad de fingo bevittna i grymheter kunde knappast beskrivas. Turkarne hade anställt formliga blodbad på de kristna armenierna. Av 270,000 människor, som flydde över på ryskt område, dogo, sade doktor Ussher, säkerligen över 100,000.

Missionärerna talade med glädje om det vänliga tillmötesgående de rönt från ryska militärens sida. Två av missionärerna hade under flykten förlorat sina hustrur på grund av sjukdom.

Den 17 september fortsatte de resan via Norge till Amerika.

Konungen i Siam har nyligen skänkt 3,000 tikal (omkring 4,000 kr.) till ett operationsrum i presbyterianska missionens sjukhus i Tap Tiang, Siam. Till missionsläkaren, som hade audiens hos honom, yttrade han: »Jag är mycket intresserad av edert arbete, och jag tackar eder för allt gott ni gör folket i denna provins.» Ett kungligt erkännande åt missionen.

Den holländske pastorn *J. Du Plessis*, medlem av Edinburgkonferensens fortsättningskomité, har företagit en rent av underbar resa i de svartes världsdel. Han började resan i Kamerun och fortsatte till Sharifloden i Franska Kongo, följde sedan Uelefloden till Nilen, reste in i Uganda och därifrån till Mombasa. Så tog han vägen tillbaka genom Uganda och till Kongo söder om Edwardsjön. Sedan han besökt Nedre Kongo, ämnar han besöka Kasai, Katanga, Nyassalandet och sedan utför Zambesifloden.

Resan är en vacker illustration till de möjligheter, som nu finnas att resa i det endast för några år sedan så otillgängliga Afrika.